

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Altera vice pulsans, & moneri superbum regem jubens Deus, denuo repellitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

poenitentiae de tanta stoliditate non procrastinandae. Tantam patientiam piis Numen & sustinet, & lucrari vult Encelados istos coelum expugnare cogitantes, & in superos arma mouentes, de terra matos, & in terram reuersuros, qui, cum vix sint idonei, ad opus ruri faciendum, audent Deo leges dare, & recta praua facere.

IV.

Miles, ut erat diuini honoris sitientissimus, non diu cunctatus, illico Regem, apud Burgos commorantem, adiit, peritoque colloquio secreto, primum ei exposuit, quae visu, deinde etiam quae auditu acceperat: postea oratione vehementi suadere coepit, ut tam blasphemata verba, quae delirando illi exciderant, etiam atque etiam, coram iisdem, qui audierant, retractaret. Mirare hic, Lector, nouum (ah nimis antiquum & consuetum) certandi genus. Summa Dei bonitas, cum summam hominis malitiam pugnat; & certat illa, ut clementiam; ista, ut pertinaciam vincat. Mittit legatum offensus ad offendentem; suggerit Dominus seruo veniam modum; monet iudex reum, ut caueat fugiatque supplicium. Quae maior posset esse bonitas? non tantum dat *meruentibus se significationem, ut fugiant a facie arcus*, sed & persequentibus! At quid ille, *cui robur & as triplex, circa pectus erat*, quid fecit adamantinus Alphonsus? quia iam praeualuerat in vanitate sua, militis monitionem, cum risu, accepit, & acerbo sarcasmo. Quin illico exesse iussit, peruiacacissime sacrilega illa repetens: *si tempore creationis humana interfuisset, plurimum melius ordinari potuisse*. Olim, pro magno absurdo habebatur, si fus docere Minervam voluisset: aliquid absurdius nostra saecula audierunt. Potestne humana superbia altius ascendere? olim, in Lucifero, iuxta Deum; iam in Alphonso, supra Deum ascendit, quem putare audeat, homine minus sapientem. Quid hic par fuit facere diuinam Maiestatem & in quod non calamitatis barathrum debuit hunc Regem precipitare? Ex aequo fecisset, si eum iuxta, aut infra ipsum Luciferum, in inferni infima, & vltima, applausisset, tam nouum, & impium aemulum diuinitatis.

Psalm. 59. 6.

V.

At vide caelestis Clementiae immensitatem. Expulso, cum ignominia, pio milite, ac fideli monitore, pauci ierant dies, cum iam Rex apud Segobiam, versaretur, Eremitae cuidam sanctissimo viro, eadem de Rege diuinitus ostensa mandataque sunt, quae prius militi

militi fuerant reuelata, & mandata. Eremita nihil prius habuit, quam vt Regem adiret, ei que, que vidisset, que audisset, ordine referret, hortareturque, ad tam detestandam, de diuina Sapientia, blasphemiam quanto cyus retractandam, pœnitentia que exemplari diluendam. Poterat hæc iterata monitio, fidem priori facere. poterat vel corneam fibram emollire; sed verba fiebant mortuo. Alphonfus, saxo durior, tanquã alter Sennacherib, in blasphemia perstitit; velut nouus Nabuchodonosor, in superbia confirmatus, pro eo, vt diligeret Eremitam, toruo vultu, & corrugato naso, percussit, iratissima que voce, vt insipientem, abire à se procul in malam rem iussit, iterum nefanda illa verba repetens: *Si tempore creationis humane interfuisset, plurima melius ordinari potuisse.* Nempe Holofernem aut egit, aut imitatus est, Achior increpantem, quod soli Deo potentiam attribuisset. Væ vobis, Principes, væ Reges, si eò per fastum elati estis, vt neque primipilos militum, neque bonos consiliarios, neque viros religiosos, neq; ipsos confellarios, aut Eremitas amplius audire sustineatis. Obduratæ aures, obdurati cordis sunt argumentum: & obduratum cor, magnum est aut percutis signum, aut perituri.

Quamquam non rarò Deus misericordiæ suæ omnipotentiam, etiam in istis saxis, ostendit. Accipite enim, obsecro, quid porrò contigerit huic, tam diu Christianum Pharaonem agenti. Proximâ nocte, tenebris horrorem agentibus, tandem sese cœpit exerere diuinæ maiestatis ira. Primùm insoliti venti, & spiritus procellarum, concussis arborum ramis, & ædificiorum fundamentis vesaniissimè fremuerunt. Crepabant fenestæ; tremebant ianue, quatiebantur muri, mœnia ipsa videbantur collapsura. Caliginoso & nocturno cælo inducebantur fœdissimæ nubes. Eæ inter se, Aquilonum vi, collisæ in repentinam flammam emicabant: fulguraq; metuenda identidem, è tenebris, coruscantia oculos perfringebant. Fulgura aërem incendunt, sequebantur horrenda tonitrua, quæ, abrupto fragore, ipsam mundi compagem videbantur solutura. Nec fuere fulgura illa è pelui, sed terrifico lumini fulmina tam densa miscebantur, vt cælum cadere videretur. Nimirum

VI.

II V

Psalm. 17.

E

plicavit